

Refugis d'animals

Humans i animals, un vincle que creix

Text > **BÀRBARA JULBE**, periodista, escriptora i coordinadora del dossier

La mirada càlida d'un ximpanzé després de ser atès en un centre de rescat, l'espectacularitat d'un estol de cigonyes arribant a les closes del Tec dels aiguamolls de l'Empordà o l'enjogassament d'un gos gaudint a la piscina d'una residència canina. Són moments que transmeten joia de viure. Els animals són així: vitals, agosarats i coratjosos malgrat les adversitats constants, moltes de les quals tenen a veure amb la intervenció humana. Alguns errors de la nostra espècie que, sortosament, sabem reconduir.

Al Santuari Gaia de Camprodon, per exemple, hi viuen més de cinc-cents animals. Entre ells, l'Azarías, un porc que anava coix i no s'aguantava dret després d'haver caigut del camió que el transportava cap a l'escorxador. La gossa Laska, víctima de maltractament, viu sota custòdia en una casa d'acollida mentre es resol el seu cas: el «responsable» la tenia en una gàbia a l'exterior que s'inundava quan plovia, sense accés a menjar ni beure. Els animals de companyia, per fi, han deixat de ser coses per ser el que són: éssers vius dotats de sensibilitat.

Aquesta modificació del Codi civil, que només té un any, és un petit pas cap a un tracte animal just i integral.

Refugis, cases d'acollida, entitats protectores, santuaris, fundacions o residències canines i felines, entre d'altres, fan una funció imprescindible en aquest àmbit: acompanyen incansablement (i sovint amb pocs recursos econòmics) tota mena d'animals, especialment els malalts, maltractats, perduts, castigats o mutilats. Els parcs d'animals, objecte de crítiques d'alguns sectors animalistes i proteccionistes, acaben sent espais d'acollida de fauna salvatge que per haver tingut contacte amb humans no es pot reintroduir a la natura.

En aquest dossier, ens endinsarem en la tasca que porten a terme entitats i organismes amb l'objectiu de donar refugi tant físic com emocional als animals. Una nova mirada de persones vitals, agosarades i coratjoses que tenen clar que els animals no només es mereixen aixopluc, sinó també afecte i estima. Els cuidadors asseguren que reben d'ells més amor que no pas el que els donen. Perquè, en el fons, qui cuida a qui?

>> Una escena quotidiana a Canisapiens de Ventalló. (Foto: TONI VILCHES)